

Slavíme doma (nebo ve službě)

5. neděli postní

Milí přátelé, sestry a bratři,

nic moc k lepšímu se během týdne nezměnilo, bohužel, do kostela pořád nemůžeme... Opět můžeme navštívit on-line bohoslužby na Facebooku od sv. Vavřince v Praze (v 10.30 h), z tábořské farnosti (v 09.00 h) nebo z trnavského společenství naší církve (v 10.00 h). Nově také v 11.00 h přes Google Meet nebo Skype z farnosti v Českém Těšíně (pro bližší info a odkaz pro připojení na telekonferenci pište na kamil.kozelsky@starokatolici.cz). Díky našim duchovním Aloisi Sassmannovi, Jakubu Smrčkovi, Martinu Kováčovi, Petru Janu Vinšovi, Cezary Miziovi a Kamilu Kozelskému za tuto novou službu!

Pro ty, kteří těchto možností nevyužijí nebo je nemají, nabízím opět níže uvedené texty modliteb a čtení pro klidnou domácí křesťanskou oslavu neděle. Můžete si zapálit svíčku, ztišit se, číst, zpívat a modlit se. Pokud si chcete přečíst kázání, příkládám je – tentokrát jsem mohl vybírat z více variant a nakonec jsem vybral kázání od jáhna Kamila Kozelského. A taky si můžete spolu doma povídat o tom, co jste četli, přemýšlet, co Písmo dnes říká do vašeho života. Dnes třeba můžeme zjistit, co všechno máme společného s Lazarem – a zjistíme, že více, než by nás kdy v minulosti napadlo. Schválně, kdo na to přijde... :-)

Dobrou 5. postní neděli i celý příští týden. Opatrujte se, myslete na prevenci a buďte zdraví!

Váš biskup Pavel

Píseň

Hm Em D F# Hm A D F#

Po-moz mi, můj Pa - ne, a-bych ne-žil pla - ně,

Hm A D Em G F# Hm

a - bych ne - žil pla - ně tam, kde chceš mě mít.

2. Pomoz, Pane milý, abych měl dost síly,
abych měl dost síly bližním odpustit.
3. Pomoz, když se bojím, ať vždy pevně stojím,
ať vždy pevně stojím tam, kde nutný jsem.
4. Pane, slyš mé přání, vzdal vše, co mi brání,
vzdal vše, co mi brání být tvým člověkem.

Úvodní modlitba

Bože, náš Otče, zbavuješ nás tíhy hříchů
a otevíráš před námi novou budoucnost.
Tvůj Syn Ježíš zemřel z lásky k nám
a skrze něho nám dáváš ve křtu nový, věčný život,
který je silnější než smrt.
Dej, ať na sobě poznáváme
moc jeho smrti a vzkříšení
a vydáváme o něm věrohodné svědectví.
Prosíme tě o to skrze něho,
našeho Pána a bratra Ježíše Krista,
který s tebou a Duchem svatým
žije a působí na věky věků. Amen.

1. čtení Ez 37,1-14

Čtení z knihy proroka Ezechiela.

Spočinula na mně ruka Hospodinova. Hospodin mě svým duchem vyvedl a postavil doprostřed pláně, na níž bylo plno kostí, a provedl mě kolem nich. A hle, na té pláni bylo velice mnoho kostí a byly velice suché. I otázal se mne: „Lidský synu, mohou tyto kosti ožít?“ Odpověděl jsem: „Panovníku Hospodine, ty to víš.“ Tu mi řekl: „Prorokuj nad těmi kostmi a řekni jim: Slyšte, suché kosti, Hospodinovo slovo!

Toto praví Panovník Hospodin těmto kostem: Hle, já do vás uvedu ducha a oživnete. Dám na vás šlachy, pokryji vás svalstvem, potáhnu vás kůží a vložím do vás ducha a oživnete. I poznáte, že já jsem Hospodin.“ Prorokoval jsem tedy, jak mi bylo přikázáno. A zatímco jsem prorokoval, ozval se hluk, nastalo dunění a kosti se přibližovaly jedna ke druhé. Viděl jsem, jak je najednou pokryly šlachy a svaly a navrch se potáhly kůží, avšak duch v nich ještě nebyl.

Tu mi řekl: „Prorokuj o duchu, lidský synu, prorokuj a řekni mu: Toto praví Panovník Hospodin: Příklad, duchu, od čtyř větrů a zaduj na tyto povražděné, ať ožijí!“ Když jsem prorokoval, jak mi přikázal, vešel do nich duch a oni ožili. Postavili se na nohy a bylo to převelmi veliké vojsko.

Potom mi řekl: „Lidský synu, tyto kosti, to je všechnen dům izraelský. Hle, říkají: ‚Naše kosti uschly, zanikla naše naděje, jsme ztraceni.‘ Proto prorokuj a řekni jim: Toto praví Panovník Hospodin: Hle, já otevřu vaše hroby a vyvedu vás z vašich hrobů, můj lide, a přivedu vás do izraelské země. I poznáte, že já jsem Hospodin, až otevřu vaše hroby a vyvedu vás z hrobů, můj lide. Vložím do vás svého ducha a oživnete. Dám vám odpočinití ve vaší zemi. I poznáte, že já Hospodin jsem to vyhlásil i vykonal, je výrok Hospodinův.“

Slyšeli jsme slovo Boží.

Ž 130,1–2.3–4.5–6a.6b–8

R: U Hospodina je slitování, hojné je u něho vykoupení.

Z hlubin volám k tobě, Hospodine, * Pane, vyslyš můj hlas!

Tvůj sluch ať je nakloněný * k mé snažné prosbě! R:

Budeš-li uchovávat, Hospodine, viny v paměti, * Pane, kdo obstojí?

Ale u tebe je odpuštění, * abychom ti mohli v úctě sloužit. R:

Doufám v Hospodina, * duše má doufá v jeho slovo,

má duše čeká na Pána * více než strážce na svítání. R:

Více než strážce na svítání * ať čeká Izrael na Hospodina.

Neboť u Hospodina je slitování, * hojné je u něho vykoupení.

On vykoupí Izraele * ze všech jeho provinění. R:

2. čtení Ř 8,6–11

Čtení z listu apoštola Pavla křesťanské obci v Římě.

Bratři a sestry, dát se vést sobectvím znamená smrt, dát se vést Duchem je život a pokoj. Soustředění na sebe je Bohu nepřátelské, neboť se nechce ani nemůže podřídit Božímu zákonu. Ti, kdo žijí jen z vlastních sil, nemohou se líbit Bohu.

Vy však nejste živi ze své síly, ale z moci Ducha, jestliže ve vás Boží Duch přebývá. Kdo nemá Ducha Kristova, ten není jeho. Je-li však ve vás Kristus, pak vaše tělo sice podléhá smrti, protože jste zhřešili, ale Duch dává život, protože jste ospravedlněni. Jestliže ve vás přebývá Duch toho, který Ježíše vzkřísil z mrtvých, pak ten, kdo vzkřísil z mrtvých Krista Ježíše, oživí i vaše smrtelná těla Duchem, který ve vás přebývá.

Slyšeli jsme slovo Boží.

Verš před evangeliem

„Já jsem vzkříšení a život,“ praví Pán, „kdo ve mne věří, bude žít navěky.“

Evangelium J 11,1–45

Slova svatého evangelia podle Jana.

Byl nemocen jeden člověk, Lazar z Betanie, z vesnice, kde bydlela Marie a její sestra Marta. To byla ta Marie, která pomazala Pána vzácným olejem a nohy mu otřela svými vlasy; a její bratr Lazar byl nemocen. Sestry mu vzkázaly: „Pane, ten, kterého máš rád, je nemocen.“

Když to Ježíš uslyšel, řekl: „Ta nemoc není k smrti, ale k slávě Boží, aby Syn Boží byl skrze ni oslaven.“ Ježíš Martu, její sestru i Lazara miloval. Když uslyšel, že je Lazar nemocen, zůstal ještě dva dny na tom místě, kde byl. Teprve potom řekl svým učedníkům: „Pojďme opět do Judska!“ Učedníci mu řekli: „Mistře, není to dávno, co tě chtěli Židé ukamenovat, a zase tam chceš jít?“ Ježíš odpověděl: „Což nemá den dvanáct hodin? Kdo chodí ve dne, neklopýtne, neboť vidí světlo tohoto světa. Kdo však chodí v noci, klopýtá, poněvadž v něm není světla.“

To pověděl a dodal: „Náš přítel Lazar usnul. Ale jdu ho probudit.“ Učedníci mu řekli: „Pane, spí-li, uzdraví se.“ Ježíš mluvil o jeho smrti, ale oni mysleli, že mluví o pouhém spánku. Tehdy jim Ježíš řekl: „Lazar umřel. A jsem rád, že jsem tam nebyl, kvůli vám, abyste uvěřili. Pojďme k němu!“ Tomáš, jinak Didymos, řekl ostatním učedníkům: „Pojďme i my, ať zemřeme spolu s ním!“

Když Ježíš přišel, shledal, že Lazar je již čtyři dny v hrobě. Betanie byla blízko Jeruzaléma, necelou hodinu cesty, a mnozí z Židů přišli k Marii a Martě, aby je potěšili v jejich zármutku nad jejich bratrem. Když Marta uslyšela, že Ježíš přichází, šla mu naproti. Marie zůstala doma.

Marta řekla Ježíšovi: „Pane, kdybys byl zde, nebyl by můj bratr umřel. Ale i tak vím, že za cokoli požádáš Boha, Bůh ti dá.“ Ježíš jí řekl: „Tvůj bratr vstane.“ Řekla mu Marta: „Vím, že vstane při vzkříšení v poslední den.“ Ježíš jí řekl: „Já jsem vzkříšení i život. Kdo věří ve mne, i kdyby umřel, bude žít. A každý, kdo žije a věří ve mne, neumře navěky. Věříš tomu?“

Řekla mu: „Ano, Pane. Já jsem uvěřila, že ty jsi Mesiáš, Syn Boží, který má přijít na svět.“ S těmi slovy odešla, zavolala svou sestru Marii stranou a řekla jí: „Je tu Mistr a volá tě.“ Jak to Marie uslyšela, rychle vstala a šla k němu. Ježíš totiž ještě nedošel do vesnice a byl na tom místě, kde se s ním Marta setkala.

Když viděli Židé, kteří byli s Marií v domě a těšili ji, že rychle vstala a vyšla, šli za ní; domnívali se, že jde k hrobu, aby se tam vyplakala. Jakmile Marie přišla tam, kde byl Ježíš, a spatřila ho, padla mu k nohám a řekla: „Pane, kdybys byl zde, nebyl by můj bratr umřel.“ Když Ježíš viděl, jak pláče a jak pláčou i Židé, kteří přišli s ní, v Duchu se rozhorlil a vzrušen řekl: „Kam jste ho položili?“ Řekli mu: „Pane, pojd' se podívat!“ Ježíšovi vstoupily do očí slzy. Židé říkali: „Hle, jak jej miloval!“ Někteří z nich však řekli: „Když otevřel oči slepému, nemohl způsobit, aby tento člověk neumřel?“

Ježíš, znovu rozhorlen, přichází k hrobu. Byla to jeskyně a na ní ležel kámen. Ježíš řekl: „Zvedněte ten kámen!“ sestra zemřelého Marta mu řekla: „Pane, už je v rozkladu, vždyť je to čtvrtý den.“ Ježíš jí odpověděl: „Neřekl jsem ti, že uvidíš slávu Boží, budeš-li věřit?“ Zvedli tedy kámen. Ježíš pohlédl vzhůru a řekl: „Otče, děkuji ti, žes mě vyslyšel. Věděl jsem sice, že mě vždycky slyšíš, ale řekl jsem to kvůli zástupu, který stojí kolem, aby uvěřili, že ty jsi mě poslal.“ Když to řekl, zvolal mocným hlasem: „Lazare, pojd' ven!“

Zemřelý vyšel, měl plátnem svázaný ruce i nohy a tvář měl zahalenu šátkem. Ježíš jim řekl: „Rozvažte ho a nechte odejít!“ Mnozí z Židů, kteří přišli k Marii a viděli, co Ježíš učinil, uvěřili v něho.

Slyšeli jsme slovo Boží.

Kázání

Sestry a bratři, dnešní evangelium nám ukazuje zvláštní situaci. Ježíš se dozvídá o nemoci svého přítele a nic nedělá. Čeká, doslova až Lazar zemře. Tomu mohli jeho učedníci rozumět tak, že se nechce vystavovat riziku kamenování, na které jej také upozorňují, když se nakonec Ježíš rozhodne do Betánie jít. Z textu je patrné, že ani učedníci, ani Lazarovy sestry Ježíšovu jednání nerozumí. Nechápou jeho náznaky o Lazarově spánku, jeho vyčkávání, ani jeho rozhodnutí nakonec se tam vydat.

Příchod do Betánie je i pro Ježíše emocionálně silným okamžikem. Stále však jedná dost podivně. Marie s Martou také nechápu jeho slova a vykládají si je jinak, dokonce je v jejich řeči čitelná výčitka: „Proč jsi nepřišel včas?“ Ježíš to nevysvětluje. Obrací jejich zrak k Boží přítomnosti. Ani ne k budoucnosti. K přítomnosti. On je teď tam. Nezáleží na tom, kde byl před tím a kam půjde potom. Teď tam je. A pak to přijde. „Otevřete hrob!“ Zavřeme na chvíli oči, a zkusme si tu situaci představit! Ty rozpačité pohledy, krčení ramen, tázavé pohledy a šeptané otázky: „Co chce dělat? Zbláznil se?“ Být to v moderním televizním dokumentu typu „Bořiči mýtů“ asi by na obrazovce běžela věta: „Toto nikdy sami nezkoušejte!“

Ježíš se modlí. Modlí se zvláštně. Jinak než jindy. Je to takzvaná katechetická modlitba. Vlastně není pro Otce, ale pro lidi okolo, aby to snáze pochopili... aby to vůbec pochopili. „Já jsem ovšem věděl, že mě vždycky vyslyšíš...“ Dokazuje to sílu spojení mezi Otcem a Synem. A pak lidé kolem slyší, jak Ježíš volá do hrobu: „Lazare pojd' ven!“ To není modlitba, prosba, touha. To je příkaz. Jsou to slova vlastníka života, tvůrce, který povolává své stvoření k tomu, k čemu jej určil, k životu. Jak se ti lidé kolem něj asi cítili? Zachvěli se? Přeje jim po zádech mráz?

Lazar vychází. Nepředstavitelné. Zkusme znovu zavřít oči a představit si tu radost. To překvapení, nadšení... to zděšení!

„Mnoho jich uvěřilo.“ Tak tento příběh končí, ale dalo by se také říci: „A Lazar pak žil šťastně, dokud znova neumřel.“

Také dnes se nám může zdát, že Božímu jednání nerozumíme. Lidé se nás ptají: „Proč Bůh stále vyčkává s pomocí, proč nepomůže tomu a tomu? Proč vaše modlitby nefungují? Proč umírají dobří lidé? Proč neodpovídá, když k němu voláme?“ Odpověď není jednoduchá, a možná je vůbec nejlépe říci: „Nevíme.“

Bůh je Bůh, není to automat na splnění přání. Je vlastníkem života, je tvůrcem všeho stvoření, a i dnešní text nás ujišťuje o tom, že Její bolí naše bolest. Že i On pláče, nad našim utrpením, nad naší smrtí. Je to však také On, kdo povolává k životu, a nejen k tomu životu časnému, ale k tomu věčnému. Bůh nikomu nestrání. Ačkoli se nám to asi

nelíbí, miluje všechny své děti stejně. Ať jsou věřící, či nevěřící. Není to tak, že by křesťané netrpěli. Nestačí se pomodlit, aby hned bylo po našem. Bůh není elitář a nelze Jej uplatit, abychom si elitářský přístup zajistili. To, v čem je křesťanství cenné, je víra, že křtem jsme byli pozváni do Božího synovství. Stali jsme se chrámem Ducha svatého a náš vlastní duch je tím oživen, je plný života a je ospravedlněn, jak píše apoštol Pavel. Náš duch je tím přímo spojen se svým Pánem. S Pánem života, který život dává a své slovo nebere zpět. I to nám tento text mohl ukázat. Máme tak naději. Ne na to, že by se nám snad vyhnulo cokoli špatného a že bychom nakonec nezemřeli, ale naději, že náš duch zaslechne Jeho volání, až nám jednoho dne řekne: „Vyjdi!“

Přímluvy

- za církev
- za svět
- za nemocné a odvrácení pandemie
- za potřebné
- za zemřelé

Otče náš, jenž jsi na nebesích,
posvěť se jméno tvé.
Přijď království tvé.
Bud' vůle tvá jako v nebi, tak i na zemi.
Chléb náš vezdejší dej nám dnes.
A odpusť nám naše viny,
jako i my odpouštíme našim viníkům.
A neuved' nás v pokušení,
ale zbav nás od zlého.
Neboť tvé je království i moc i sláva navěky. Amen.

Požehnání

Milosrdný Bůh nás volá, abychom i v utrpení
následovali příklad lásky jeho Syna:
ať nám dá věrnost a vytrvalost ve službě
a provází vás svým požehnáním.

Ukřižovaný Kristus nás svou smrtí vysvobodil
ze smrti věčné: ať nás naučí žít pro druhé
a dá nám účast na věčném životě.

Ukřižovaný Kristus se pro nás ponížil
až k smrti: ať nám dá ducha pravé pokory
a povýší nás ke slávě vzkříšení. Amen.